

SC-143 A fost cândva un staul

Costache Ioanid

Nicolae Moldoveanu

Largo

A fost când-va un sta-ul, nu cel din Be-tle-em, O
 5 peș-te-ră ciu-da-tă, o gro-tă de bles-tem, Păs-to-rul fă-ră
 10 gri-jă ple-ca-se pe po-te-ci Dor-meau pe sub pă-ian-jeni
 15 cior-chini de li-li-eci, O ra-ză de lu-mi-nă nu pă-trun-dea din
 20 cer De zgu-ră e-ra zi-ua și nop-ți-le de fier. A-
 25 lu-ne-cau cul-be-cii pe ji-la-vii pe-re-ți, Din fă-nul ud și
 30 pu-tred se ri-di-cau bu-re-ți. *Fine*

CODA: *D.S. al Fine*

1 A fost cândva un staul, nu cel din Betleem,
 O peșteră ciudată, o grotă de blestem,
 Păstorul fără grijă plecase pe poteci
 Dormeau pe sub păianjeni ciorchini de lilieci,

O rază de lumină nu pătrundea din cer
 De zgură era ziua și nopțile de fier.
 Alunecau culbecii pe jilavii pereți,
 Din fânul ud și putred se ridicau bureți.

2 Dar într-o noapte îngeri cântară la zenit,
 Și parcă printre stele o stea a răsărit,
 Și nu știu cum deodată veneau lumini în zori,
 Și fânul era proaspăt și mirosea a flori.

Zburară liliecii și beznele s-au dus,
 Iar eu cântam din fluier cu îngerii de sus,
 Și iată într-o parte privirile-mi arunc
 Și văd sclipind o iesle și-n ieslea mea: un Prunc.

CODA

Cântați, cântați voi îngeri, păstori și oameni buni,
 Veniți voi magi ai vremi că vremea-i de minuni,
 Și pentru-a câta oară slăviți pe Dumnezeu,
 Căci Pruncul e același iar staulul, sunt eu!